

Arrest

nr. 292 035 van 17 juli 2023

in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 09 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 09 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters, die de Salvadoraanse nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeksters voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door hen beweerde problemen. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 282 505 van 23 december 2022.

In het kader van hun huidig verzoek baseren verzoeksters zich op de vrees die zij reeds in het kader van hun eerste verzoek hebben toegelicht, met name dat zij vrezen te zullen worden gedood door de bende 18. Zij geven te kennen dat de bende 18 nog steeds naar hun gezin op zoek is en dat haar leden op 12 december 2022 hun (groot)moeder hebben aangevallen om zo meer informatie over hen te weten te komen. Ter staving van hun huidig verzoek leggen zij de volgende documenten neer: een kopie van een aangifte bij de politie van 24 januari 2023, een kopie van een medisch certificaat betreffende de verwondingen die hun (groot)moeder opliep van 23 januari 2023 en verscheidene foto's waarop hun (groot)moeders verwondingen te zien zijn.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeksters in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hun verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat zij slechts blijven verwijzen naar wat zij in de loop van hun eerste verzoek reeds hebben uiteengezet.

(ii) hun vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 282 505 van 23 december 2022.

(iii) de door hen neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn om een ander licht op voorgaande appreciatie te werpen.

(iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeksters hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeksters geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeksters slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeksters stellen dat het bijzonder pervers is te suggereren dat verzoeksters een aanval op hun (groot)moeder in scene zouden zetten om het als bewijsstuk te kunnen gebruiken in hun verzoek, merkt de Raad op dat verzoeksters heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeksters in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd en

documenten hebben voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

In tegenstelling tot wat verzoeksters op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhouden, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de door hen in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen:

“Wat betreft de foto’s, waarop – hoewel er geen herkenbare persoon in beeld wordt gebracht – uw moeder te zien zou zijn met de verwondingen die zij na de vermeende aanval door bende 18 zou hebben opgelopen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19), kan daarbij gesteld worden dat deze wegens mogelijke inscenering in wezen geen garantie bieden over de authenticiteit van hetgeen wordt afgebeeld. De kopie van de aangifte die uw moeder bij de politie deed, kan evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. In dit verband dient immers te worden aangestipt dat een dergelijk document slechts wordt opgesteld op basis van een volstrekt persoonlijke getuigenis en eenieder kan verklaren wat hij of zij wil, waardoor dergelijke verklaringen bezwaarlijk als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot de kopie van het medisch verslag betreffende uw moeder d.d. 23 januari 2023, dient te worden gesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De door u voorgelegde documenten zijn met andere woorden geheel niet in staat om uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas enigszins te onderbouwen.”. Verzoeksters werpen geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

De Raad wijst er verder op dat hun voorgelegde documenten, zoals blijkt uit het voorgaande, niet worden afgewezen “omdat corruptie vaak zou voorkomen in El Salvador.”, zoals verzoeksters aanhalen in hun verzoekschrift.

8. Het betoog dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld, waartoe verzoeksters citeren uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport “Nansen 2021/2” (pagina 54-56), kan niet dienstig worden aangevoerd gezien het naar voor gebrachte vluchtrelaas van verzoeksters, met name dat eerste verzoekster op 22 juli 2021 zou zijn bedreigd en aangevallen door een bendelid van de bende 18, ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van hun eerste verzoek. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat in het kader van hun eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad werd geoordeeld dat de reden waarom de bende 18 eerste verzoekster in 2019 beginnen afpersen is puur crimineel en economisch van aard was.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit niet blijkt dat, ondanks de precarie situatie in El Salvador, er actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen met hun aangehaalde informatie in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

10. Bijgevolg lijken verzoeksters geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1604 legt de eed af en tolkt Spaans

De kamervoorzitter (Kvz) nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP'n wijzen op de vele nieuwe stukken die hun vrees concreet moeten ondersteunen maar het CGVS schuift deze opzij omdat ze zgnd over dezelfde grond gaan waarin eerder reeds uitspraak is gedaan. Ze verwijten het CGVS niet eens de moeite genomen te hebben om hen opnieuw te horen. Het dossier is zeer oppervlakkig behandeld, er is geen concrete analyse gedaan. VzP'n vragen met aandrang rekening te houden met de nieuwe stukken want ze kunnen niet terug naar een land waar ze doodsb bedreigingen krijgen. Ze laten de originelen zien van de eerder neergelegde stukken. Ze geven ook aan sinds februari hier te werken.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 mei 2023 opgenomen grond.

Ter terechtzitting komen de verzoekende partijen echter niet verder dan het herhalen van elementen, dan wel het voortbouwen op reeds aangereikte elementen, waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. De verzoekende partijen gaan hieraan voorbij. Ze gaan immers niet in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat ze concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen en ze stellen tot slot hier zelf niets aan toe te voegen hebben. Door te herhalen en reeds aangevoerde elementen te herformuleren zonder *in concreto* in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

Door de originele documenten te laten zien van de aangebrachte stukken doen ze evenmin afbreuk aan de motivering opgenomen in de beschikking. Immers werden de neergelegde documenten inhoudelijk besproken.

Uit voormeld betoog blijkt dat de verzoekende partijen verwijzen naar elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De verzoekende partijen menen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht waarmee zij aangeven het niet eens te zijn. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er echter nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit voormelde beschikking blijkt dat de verzoekende partijen er niet in slagen dergelijke elementen aan te reiken. Tevens worden de redenen die leidden tot dit besluit uiteengezet. De verzoekende partijen gaan hier niet *in concreto* op in, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partijen kunnen de beoordeling immers niet ombuigen door louter op algemene wijze te poneren dat ze wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht. Ze brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Waar verzoekende partijen de verwerende partij verwijten niet eens de moeite genomen te hebben om hen opnieuw te horen verwijst de Raad naar artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord en dat ze hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekende partijen verduidelijkt dat de verwerende partij op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht is om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. M. RYCKASEYS,
Dhr. P. SHONIA,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS